

Verkocht!

Colofon

ISBN: 978 90 8954 932 7

1e druk 2017

© 2017, Els de Jong

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

VERKOCHT!

Els de Jong

Proloog

Kalm blijven. Rustig in- en uitademen. Niks aan de hand. Het is de hele dag goed gegaan. Ik zou niet weten wat er nu nog mis zou kunnen gaan.

Voorzichtig loop ik voetje voor voetje over straat. Ik til mijn jurk omhoog om niet te struikelen. In het licht van de maan en de lantaarnpalen glimt het satijn van mijn bruidsschoentjes als een ster aan de hemel. Wat passen ze toch prachtig bij mijn outfit, denk ik voor de zoveelste keer die dag. De kleur heeft die zachte crème gloed, zoals de kleur van roomboter. Net zoals de tint van mijn jurk.

Niet vergeten om madame Dubois een foto te sturen. Dan kan ze genieten van haar creatie. Jammer dat ze niet zo met de tijd is meegegaan, anders had ik haar een foto vanaf mijn iPhone kunnen sturen. Had ze vandaag al mee kunnen genieten. Gek, maar ik heb een band met haar gekregen. Alsof ze een soort oma van me is.

Vreemd trouwens dat je na een dag in zo'n wolk van zijde nog niet gewend bent aan de omvang van je rokken. Hoe ze dat vroeger toch deden? Toen moesten ze ook nog hard werken, met twee, drie lagen over elkaar. Ik zie me al een vloer schrobben op mijn knieën met al die rokken om me heen. Nou ja, dan waren ze natuurlijk iets simpeler gekleed dan in een bruidstoilet, maar toch. Respect.

Een stem naast me: 'Zal ik je een arm geven? Dan loopt het misschien gemakkelijker.'

Ik lach mijn eerdere bezorgdheid weg en zeg een tikje overmoedig: 'Kom nou, ik kan het heus wel alleen. Zo moeilijk kan het niet zijn.'

Op dat moment voel ik mijn schoen wegglijden en dreig ik

met bruidsjurk en al op straat terecht te komen. Een hand grijpt de mijne en ik sta weer op mijn beide benen.

‘Weet je het zeker?’ fluistert hij in mijn oor.

Oké, ik geef hem toch maar een arm. Dat is toch een van de voordelen van het hebben van een echtgenoot.

Ik zeg: ‘Ik denk dat een hele dag lopen op een paar antieke schoenen te veel van het goede is geworden. Vandaar dat ik struikelde. Trouwens, best vermoeiend, dat trouwen.’

Ik denk even aan de meest emotionele momenten in het gemeentehuis en later tijdens de kerkdienst. Hij antwoordt niet.

Gelukkig zijn we er nu bijna.

Als we voor de deur staan, zegt hij: ‘Wacht even.’

Ik vraag verbaasd: ‘Waarom moet ik wa...?’

Maar ik krijg geen gelegenheid om mijn zin af te maken. Alsof ik zo licht ben als een veertje, zweef ik door de lucht in zijn armen. Behoedzaam, maar toch vastberaden draagt hij me over de drempel. De drempel van ons huis.

1

Een mens gaat nooit zo ver als wanneer hij niet weet waar hij heengaat.

Oliver Cromwell

Vergeten! Helemaal vergeten. Ik kan het me niet meer herinneren. Hoe kan dat? Hoe kan ik zo dom zijn?

Ik moet over precies een kwartier ergens zijn en ik weet het adres niet meer. Hoe moeilijk is dat nou? Gewoon een adres onthouden! Natuurlijk moet ik het ergens opgeschreven hebben, maar aangezien mijn agenda uitpuilt van allerlei paperrassen, is het niet te doen om alles na te gaan in de korte tijd die ik nog heb.

Ik kan moeilijk onder het rijden mijn agenda doorbladeren. Ik denk even heel hard na. Kom op, brein, laat me niet in de steek op dit cruciale moment. Het was in ieder geval een straat met een historische naam, dat weet ik zeker. Volgens mij een of andere zeeheld. Dat schiet dus niet echt op, want daar zijn er heel veel van, geloof ik. Als ik beter had opgelet op school, dan had ik het nu vast geweten.

Maar ik kan nu niet stoppen, anders kom ik te laat. Hans, mijn verloofde, doet me wat als ik later kom dan afgesproken. Hij kan er absoluut niet tegen als iemand niet op tijd op een afspraak komt. Dat merkte ik al bij onze eerste date. Toen was ik vijf minuten te laat en geloof me, hij vond dat niet leuk.

Ik ontmoette Hans op een voorlichtingsbijeenkomst voor jeugdwerkers. Aangezien ik al jaren een kinderclub leid in ons dorp, moest ik namens de kerkelijke gemeente naar die bijeenkomst toe. Hans was een van de organisatoren, namens de overkoepelende landelijke jeugdorganisatie van

onze kerk. Tijdens de lunchpauze struikelde ik over een snoer van een geluidsbox en ving hij me op.

Nou ja, van het een kwam het ander en we maakten een afspraak om elkaar weer te zien. Niet echt spectaculair. Behalve dan de valpartij over die snoeren. Anders hadden we elkaar niet ontmoet. Ik zag Hans als een verhoring op mijn gebed om een christelijke partner. Ik werd letterlijk in zijn armen geworpen. Het moest zo zijn, denk ik.

Wat betreft het vallen: dat weet Hans aan slordigheid. Sowieso vindt hij slordigheid niet alleen een slechte eigenschap, wat het uiteraard ook is, maar hij haat het ook intens. Misschien heeft het te maken met zijn beroep, hij is accountant. Die zijn van nature accuraat en netjes. Eigenlijk begrijp ik nog steeds niet wat hij in me ziet, want ik ben niet direct het netste type dat op aarde rondloopt. Aan de buitenkant lijkt ik heel georganiseerd en ik denk dat hij daarom op mij gevallen is. Ik zal het hem toch eens vragen.

Maar nu heb ik even iets anders aan mijn hoofd: ik moet nog steeds het adres zien te achterhalen. En wel zo snel mogelijk! Het is de eerste keer dat we samen een huis gaan bekijken met een makelaar. Hans heeft me ten huwelijk gevraagd! Ik kan het nog steeds niet geloven, maar we gaan echt trouwen. Ondanks het feit dat ik slordig ben.

Zijn familie is best apart. Ze zijn bijvoorbeeld helemaal weg van lezen. Niet zomaar een beetje lezen, maar lezen is voor hen net zo iets als voor ons ademen. Ze kunnen niet zonder. Maakt niet uit wat voor boeken ze lezen: oud of nieuw, roman of naslagwerk. Ze zijn er stapel op.

Zo erg zelfs dat alle muren in hun huis behangen zijn met boekenkasten. Heel erg deprimerend. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van lezen. Af en toe. Liefst een boek met veel plaatjes of een magazine en natuurlijk de Bijbel, maar dat vin-

den ze geen lezen. Na mijn afstuderen was ik zo blij dat ik niet meer verplicht hoefde te lezen.

Volgens Hans huldigt mijn schoonfamilie een uitspraak van ene Cicero. Ik geloof zelfs dat er een tegel in de kamer hangt met deze woorden: *Een huis zonder boeken is als een lichaam zonder ziel*. Volgens mij sla je dan door, maar ik kan het mis hebben!

Ze zetten zich volledig in voor het behoud van bibliotheken, waar ik helemaal achtersta. Natuurlijk, waar kun je anders gratis zoveel tijdschriften inzien en de krant lezen?

Ze hebben naar aanleiding van een artikel in de krant ook nog een fobie voor suiker ontwikkeld. Alles waar suiker in zit, is taboe. Als er dan toch iets zoets in moet, nemen ze een of ander zoetstofje dat stevia heet. Ze zijn helemaal weg van stevia. Natuurlijk hebben ze dat ontdekt door het lezen van een of ander artikel over de schadelijke effecten van suiker. Daaruit blijkt maar weer hoe belangrijk boeken en dergelijke zijn, volgens hen.

Maar oké, Hans vindt het dus blijkbaar niet noodzakelijk dat ik ook een fanatieke lezer ben; hij is zelfs blij dat ik niet zo geobsedeerd ben door boeken. Hij zegt dat het leven niet alleen om lezen draait, er zijn belangrijker dingen.

Zoals het feit dat we op zoek zijn naar het ideale huis. Voor ons tweetjes. Daar hoef ik geen boek voor te lezen.

We willen een huis kopen in de buurt van Hans zijn werk, dat scheelt weer in de kosten van het forenzen. Ik ben lerares Engels en werk nu op een ROC vlak bij waar ik nu woon. Ik heb het daar super naar mijn zin. Maar het is een uur rijden van wat waarschijnlijk onze toekomstige woonplaats wordt en dat is niet handig. Dus heb ik mijn huidige baan opgezegd en ga na de zomervakantie twee dagen per week lesgeven bij de Volksuniversiteit.

Ik moet er nog een baan bij zien te vinden in de buurt waar we gaan wonen, maar dat gaat vast wel lukken. Ik moet er alleen even mijn best voor doen. Wel jammer van mijn oude baan, maar zeg nou zelf, ik kon dit huwelijksaanzoek toch niet weigeren!

Daarbij komt dat de christelijke huwelijksvijver niet al te vol zit en ik blij was dat Hans dezelfde levensovertuiging heeft als ik. Eigenlijk was dat het allerbelangrijkste. Hoe kun je anders in harmonie samenleven als je het belangrijkste in je leven niet deelt?

Dat veranderen van mijn werkplek was nogal belangrijk voor Hans, dus wat kon ik anders? Hij wil de hoofdkostwinner zijn als er kinderen komen. En hij heeft liever niet dat ik na een drukke dag nog lang moet reizen. Misschien een beetje ouderwets, maar wel lief. Hij is gewoon bezorgd!

Nu gaan we dus binnenkort mijn auto verkopen, want ik kan op de fiets naar de Volksuniversiteit. Hans kan natuurlijk ook wel naar zijn werk fietsen, maar die moet regelmatig naar klanten toe.

Volgens mijn vriendinnen is het verkopen van mijn auto een eerste teken van zijn zuinigheid en moet ik het in de gaten houden. Maar ik denk dat ze gewoon een beetje jaloeers zijn.

Ik vind het wel ongelooflijk jammer dat ik mijn autootje kwijtraak, want ik ben gewoon hartstikke trots op mijn karretje. Ik heb een rode Mini One met de Engelse vlag op het dak. Hans heeft een saaie zilvergrijze Opel Agila. Echt zo'n seniorenauto. Met een hoge instap, die je ook echt nodig hebt als je nog jong bent. Grapje. Het kan altijd nog beroerder, denk ik maar.

Ik moet gewoon heel erg blij zijn dat ik zo'n geweldige ver-

loofde heb. Ik bedoel maar: aan het eind van het jaar word ik al negenentwintig! Bijna iedereen van mijn leeftijd heeft al een relatie of is inmiddels getrouwd en heeft kinderen.

Natuurlijk heb ik ook de nodige relaties gehad! Het heeft na mijn laatste mislukte relatie een jaar geduurd voordat ik weer naar een man durfde te kijken! Paps en mams wilden dat ik in therapie ging om het vertrouwen in het andere geslacht terug te krijgen.

Mijn vriendinnen durfden het woord 'vriend' of 'verloofde' niet meer in mijn bijzijn te gebruiken en zo kan ik nog even doorgaan. Therapie heb ik niet gehad, maar ik ben er inmiddels wel overheen.

Als ik er nu aan denk, voel ik alleen nog een enorme woede in me opkomen. Ik kijk sindsdien niet alleen maar naar het uiterlijk van een man. Dat is zo onbelangrijk. Er is zoveel meer.

Pieter heette hij. Echt een superleuke man om te zien en gewoon niet te geloven dat hij nog vrijgezel was toen ik hem bij Laura, een goede vriendin van me, ontmoette. We raakten aan de praat en binnen drie maanden deed hij me een aanzoek.

Hij had een heel groot huis, ik was voor hem de ware, dus hij vond dat we wel even gauw konden trouwen. Hij overviel me wel een beetje met zijn aanzoek, maar hij was principieel tegen samenwonen, net als ik. Bovendien had hij al een baan als pastoraal medewerker. Ik was smoorverliefd, wat kon ik anders?

Nu moet ik zeggen dat ik ook behoorlijk onder de indruk was van zowel zijn huis als zijn auto. Toen hij ook nog een gouden verlovingsring met een diamant zo groot als een knikker tevoorschijn toverde, dacht ik even dat ik in een sprookjeswereld was beland.

Nou, dat was het dus ook. Achteraf bleek hij in een anti-kraakwoning te zitten, had hij een auto van zijn vriend geleend en mij een nepring gegeven die hij uit China had, via eBay gekocht. Hoe ik zo stom kon zijn om te denken dat die ring echt was, snap ik tot op de dag van vandaag nog niet. Hoe zou iemand met een baan als pastoraal medewerker zo'n ring kunnen betalen? Die knol van een diamant was gewoon van glas!

Maar het verhaal is nog niet af. Ik hoorde dat hij nog ergens een vriendinnetje had als reserve voor het geval dat. Die principes van hem stelden achteraf niet veel voor, net als zijn baan als pastoraal medewerker. Hij wilde liever geen kerkelijk huwelijk en ik begrijp nu waarom.

Misschien heb ik me toch te veel laten leiden door de buitenkant.

Dus Hans is een verademing en een toonbeeld van betrouwbaarheid, ook al komt hij uit een geschifte, boekenminnende familie. Klinkt misschien niet aardig, maar zo komen ze nu eenmaal op me over.

Maar ik moet op tijd komen en ik heb nog steeds geen idee waar ik heen moet. Maf eigenlijk, dat ik zomaar wat rondrijd, terwijl ik niet weet waarheen. Het heeft eigenlijk iets mystieks.

Koop altijd het lelijkste huis in de straat, dan hoef je er niet naar te kijken.

David Hockney

Ik moet nu echt stappen ondernemen. Kom op, Sofie, even helder denken! Bellen kan ik niet, want ik heb geen beltegoed meer. In het kader van de bezuiniging.

Als ik geen abonnement heb en iedere maand een x bedrag beltegoed koop, moet ik geld besparen, volgens Hans. Bij een abonnement schijn ik veel meer te betalen en dat is dus weggegooid geld, alweer volgens mijn verloofde.

Ik heb dus prepaid voor twintig euro en mag van mezelf niets bijkopen tot de maand om is. Aangezien ik deze maand meer gebeld en berichtjes verzonden heb dan normaal, kom ik tekort. Dan reken ik nog geeneens de keren dat ik buiten bereik van wifi op internet gezeten heb. Dan is twintig euro gewoon niets.

Ik besluit toch om voor een keer mijn budget te overschrijden en rijd naar het eerste het beste tankstation om beltegoed te kopen.

Het is razend druk en ik zie niet direct een parkeerplaats. Omdat het toch maar voor even is, zet ik mijn auto schuin voor een andere auto. Ik loop op een holletje naar binnen en sluit me ongeduldig aan in de rij. Intussen kijk ik naar buiten om te zien of mijn auto wel veilig staat. Je weet maar nooit. Als ik eindelijk aan de beurt ben en mijn beltegoed koop, hoor ik een luid getoeter van buiten komen. Dat moet voor mij zijn, dat kan niet anders. Ik reken snel af en ren weg.

Als ik buiten kom, wil ik het liefst weer naar binnen hollen, want bij mijn auto staat een man die er niet echt vrolijk

uitziet. Dat is heel eufemistisch uitgedrukt, want volgens mij is hij echt woedend. Ik probeer zo onschuldig mogelijk te kijken, maar als je adem tekortkomt van het haasten, valt dat niet mee.

‘Sorry meneer, ik haal hem direct weg. Noodgeval!’

Ik zie hem minachtend naar mijn hijgende mond kijken en aan zijn ogen zie ik dat hij me wel wat aan kan doen. Ik zet bij voorbaat maar een stap achteruit, je weet maar nooit tegenwoordig.

Hij snauwt: ‘Kunt u er geen rekening mee houden dat er mensen zijn die afspraken na moeten komen?’

Dat laat ik niet op me zitten en ik bits terug: ‘Jazeker, er zijn nog meer mensen met dringende afspraken en daar ben ik er een van. Er zit een ongeduldige man op me te wachten met waarschijnlijk een nog ongeduldiger makelaar, die denkt dat hij even een huis kan gaan verkopen. Zo’n man die al liegt als hij ademhaalt, kun je nagaan! Dus als u het niet erg vindt?’ Dat laatste ontglipt me en is absoluut niet relevant op het moment. Maar ik wacht zijn antwoord niet af en spring in mijn auto.

Tijdens het starten probeer ik mijn beltegoed op te waarderen, maar twee dingen tegelijk doen valt niet mee. Ik trek hortend en stotend op, eigenlijk wil ik helemaal niet weg hier. Ik wil eerst bellen! Ik moet naar dat huis toe, ik ben al te laat. De man zit met zijn auto zo dicht achter me dat ik niet anders kan dan maar doorrijden. Dat overkomt me altijd als iemand me opjut.

Als ik op de rijweg kom en een stuk gras zie langs de kant van de weg, rijd ik pardoes de kant in. Luid toeterend rijdt de boze man me voorbij. Ik heb nu eindelijk tijd om te bellen. Ik toets het nummer van Hans in. Voicemail. Waarom heeft hij op cruciale momenten altijd zijn mobiel uitstaan? Wie moet ik dan bellen?

Ik heb het tegen mijn moeder verteld, maar of die het adres heeft onthouden? Ik probeer het gewoon. ‘Mam, met Sofie. Weet je het adres van het huis waar Hans en ik gaan kijken? Je weet wel, vanmiddag.’

Ze antwoordt: ‘Dag Sofie. Leuk dat je belt. Ben je vrij vanmiddag?’

Dit gaat te lang duren en ik zeg kattig: ‘Mam, ik bel later nog wel een keer om bij te praten, maar ik wil nu alleen maar weten of je de straatnaam toevallig nog weet.’

Ik hoor diep zuchten en weet genoeg. ‘Ik ga hangen, bel nog.’

Wie nu bellen? Mijn aanstaande schoonvader dan maar. Die weet het zeker, want hij is net zo’n pietje-precies als Hans. Eigenlijk wil ik hem niet bellen, want ik heb altijd het gevoel dat hij niet echt weg van mij is, mede vanwege zijn boekenmanie en mijn gebrek daaraan. Op de een of andere manier klikt het dus niet zo tussen ons. Waarschijnlijk had hij zich een meer geïnteresseerde schoondochter voorgesteld.

Ik moet ergens zijn nummer hebben, zoals ik van zoveel mensen een nummer heb. Alleen niet in mijn telefoon. Als ik mijn agenda heb gepakt, rolt er een hele stapel papieren uit. Ik laat ze nu maar even liggen en zoek snel de bladzijde op waar de adressen en telefoonnummers staan.

Gelukkig neemt schoonpapa wel op. Logisch eigenlijk als je op een kantoor zit en dat vaak je enige contact met de buitenwereld is.

‘Met Sofie. Sorry dat ik u even stoort, maar ik ben op zoek naar het adres van het huis waar Hans en ik gaan kijken.’

Ik hoor een diepe zucht, net als bij mijn moeder, en weet dat ik het voor vandaag al verknald heb.

‘Heb je geen agenda, Sofie, je weet wel, zo’n boekje waar je afspraken en gegevens in noteert?’

Schiet op, man. Ik heb helemaal geen tijd voor die onzin, denk ik onbeleefd.

‘Ik heb wel een agenda, maar ik ben het papier waar het op stond kwijtgeraakt. Heeft u het?’ Ik hoor geblader op de achtergrond.

‘Hier heb ik het.’

Maar voor hij het echt geeft, zegt hij: ‘Waarom bel je trouwens Hans zelf niet? Even wat anders, ik dacht dat jullie er om halftwee al moesten zijn? Het is nu al tien over half.’

Ik kook bijna, maar houd me in.

‘Heeft u het adres voor me? Hans heeft zijn telefoon uitstaan.

Ik heb het snel nodig en ik heb niet zoveel beltegoed meer.’

Nu komt het.

Hij schraapt zijn keel en verheft zijn stem en zegt: ‘Bilderdijkstraat 18. Zeer bekend dichter, geboren in 1756 en onder andere oprichter van de Koninklijke Bibliotheek.’

Ik zucht van verlichting en zeg: ‘Ik wist het, het was een held, maakt niet uit wat voor een. Bedankt!’

Voor een lesje geschiedenis heb ik verder geen tijd en ik verbreek de verbinding.

Gelukkig bezit mijn auto een navigatiesysteem. Nu gaat het verder als een speer. Binnen vijf minuten rijd ik de straat in en ga op zoek naar een parkeerplek.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik eigenlijk maar een kwartier te laat ben. Zo te zien is er niet veel parkeerplek in de buurt van het huis, balen. Alles is al bezet.

Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om nu ook nog een eind te lopen, dus zet ik hem achter die van Hans. Het is een gedeelde oprit met het buurhuis, maar ik denk niet dat de burens het me kwalijk nemen als ik hem er even neerzet. Een beetje chauffeur kan er nog makkelijk langs.

Als ik het enigszins overwoekerde paadje naar de voordeur

op loop, kijk ik eens naar het huis. Het is een dertigerjaren woning en ziet er zo op het oog een beetje verwaarloosd uit. Of het moet shabby chic zijn om van die rafelige vitrage voor de ramen te hebben. Mijn smaak is het niet in ieder geval.

De tuin is een beetje verwilderd, maar dat is een kwestie van een snoeischaar en een spa in de grond. Leuk klusje voor Hans op zaterdag.

Om toch nog een beetje de indruk te maken dat ik me gehaast heb, trek ik een pluk haar uit mijn kapsel en wrijf even over mijn wangen.

Na mijn bescheiden belletje zwaait de deur open en kijk ik regelrecht in zijn gezicht. Nee, niet het gezicht van mijn verloofde, maar dat van de makelaar.

En die makelaar is de man met wie ik net op een niet zo aardige manier kennis heb gemaakt! De man bij de benzinepomp. Ik kan het bijna niet geloven.

Ik probeer me te herinneren wat ik precies heb gezegd over zijn beroepsgroep en voel me rood worden.

Hij is net zo perplex als ik, maar heeft zichzelf helemaal in de hand. Hij steekt zijn hand uit en zegt: 'Max van Cuilenburg, aangenaam.'

Ik leg mijn inmiddels niet helemaal droge hand meer in zijn hand en stamel: 'Sofie van Harmelen.'

Hij gaat me voor naar de kamer waar Hans op een oude bank zit. Aan zijn gezicht kun je aflezen dat hij behoorlijk gestrest is. En ik ben degene die daar schuld aan heeft, gezien zijn verwijtende blikken.

De makelaar is gewend om met moeilijke situaties om te gaan en zegt: 'Zullen we maar meteen starten met de benedenverdieping?'

Hans staat op en loopt zonder naar mij te kijken achter Max aan. Prima, als hij het zo wil spelen. We staan een ogenblik

later in de keuken en ik moet me echt inhouden om geen al te negatieve uitlatingen te doen.

Het is echt een verschrikkelijke keuken. Het ruikt er ten eerste vreselijk muff en dat is volgens mij niet alleen weg te krijgen met een beetje luchten! Volgens mij moet je wekenlang de ramen openzetten en een ontsmettingsteam door je huis laten gaan.

Dan heb ik het nog niet eens over de kastjes, want die zien eruit! Ze hebben een onbestemde kleur groen en zijn zeker dertig jaar oud. De oranjegele tegels maken het ook niet beter en wat te denken van die plavuizen vloer! Die is bruin.

De deurtjes zijn ook niet echt stevig meer, want als ik een deurtje opentrek, valt hij uit zijn scharnieren.

‘Volgens mij heeft deze keuken betere tijden gekend,’ lach ik.

De makelaar schiet gelijk in de verdediging en antwoordt: ‘Een kwestie van even een nieuwe keuken plaatsen en je kent het niet meer terug hier. Misschien een idee om de muur eruit te breken en dan een open keuken te creëren. Leuke houten vloer en het huis is totaal anders. Je zou even verderop in de straat moeten kijken om te zien wat er allemaal mogelijk is.’

Hans knikt geïnteresseerd. Ik houd me in, want eigenlijk zie ik het allemaal niet zo zitten. Het hele huis doet me niets en ik vind het een saaie, fantasieloze bedoening.

Alle originele details zijn verwijderd. Eigenlijk hoef ik de rest van het huis niet eens te zien, maar of ik dat duidelijk kan maken aan de twee heren?

Ze zijn nu druk in gesprek over een eventuele verbouwing en ik schijn er niet toe te doen. Ik heb nu alle tijd om de makelaar eens goed te bekijken.

Na onze nogal enerverende ontmoeting heb ik daar nog geen

kans toe gehad. Hij ziet er leuk uit met zijn donkere krullen en lichtblauwe ogen. Als je erin kijkt, is het net of je in de Middellandse Zee duikt.

Niet te veel kijken maar, want het geeft me een raar gevoel in mijn maag. Een heel ander type dan Hans, met zijn sluike blonde haar en groenachtige ogen. Niet dat die er niet goed uitziet, maar hij is gewoon anders leuk.

De heren zijn blijkbaar klaar met hun overleg en kijken verbaasd naar mijn starende ogen. 'Zullen we even de tuin bekijken?'

Het is maar goed dat andere mensen je gedachten niet kunnen lezen. Max pakt de sleutels en opent de keukendeur. De achtertuin ziet er redelijk goed uit, dat moet ik wel toegeven. Het is een flinke tuin en met een beetje snoeiwerk zal het fantastisch worden.

Uiteraard heeft Hans meer belangstelling voor de garage. Ik toon mijn belangstelling en sluit me aan bij de heren. Angstvallig kijk ik om me heen of er geen enge kelderspinnen uit de hoeken tevoorschijn komen om toevallig in mijn buurt rondjes te gaan lopen.

Hans praat met Max over de mogelijkheden en wordt steeds enthousiaster.

Uit hun gesprek maak ik op dat ze elkaar al langer kennen. Nooit geweten.

Blijkbaar kennen ze elkaar uit dezelfde kerkelijke gemeente waar ze beiden naartoe gaan en ik straks ook als we getrouwd zijn. Hans heeft dus nog een eigen leven, waar ik buitensta, met andere vrienden en kennissen.

Ik ben zo iemand die alles vertelt en mensen weten binnen de kortste tijd mijn hele levensgeschiedenis. Ik heb gewoon niks te verbergen!

Mijn vriendin Laura waarschuwt me weleens als ik weer eens doorsla.

Ze zegt: 'Niet iedereen is geïnteresseerd in jouw leven en zeker niet bij een eerste kennismaking.'

Dus probeer ik me tegenwoordig in te houden. Laura is zelf best wel gesloten en dat is ook weer niet goed. Dan krop je alles op en dat geeft ook weer problemen. Het is moeilijk een tussenweg te vinden.

Ik ben blij als we weer buitenstaan en de rest van het huis gaan bezichtigen. Boven is het zo mogelijk nog erger dan beneden. Was de kamer al een ramp, met een zelfgebouwde zogenaamd nostalgische schouw, boven is het nog veel erger. Iedere kamer heeft een schrootjesplafond en op de vloeren ligt een viezige vloerbedekking. Oké, dat lijkt me geen probleem en gemakkelijk te vervangen.

Maar de badkamer wordt een heel ander verhaal. Die moet er gewoon uit, want er is geen mens die gaat douchen in een hok waar de schimmel op de muur staat en de voegen zwart zijn. Of dat moet het nieuwste zijn op badkamergebied, haha.

Er is ook nog een vlizotrap naar een zolder, maar ik heb echt geen zin om met mijn goede kleren en hoge hakken een wiebelig trapje op te klimmen.

Max en Hans zitten al boven en ik hoor Max walgelijk enthousiast de voordelen van zo'n zolder bejubelen.

Natuurlijk is Max enthousiast, logisch voor een verkopende makelaar. Ik zei het toch al, over dat liegen en zo. Het is gewoon zo dat ze vreselijk veel fantasie hebben als het op het omschrijven van huizen aankomt.

Ik loop van de ene slaapkamer naar de andere en ga voor het raam staan dat uitkijkt op de tuin. Het enige mooie van dit huis.

Ik had me een compleet andere voorstelling van ons liefdesnestje gemaakt.